

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218205298
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4218205298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: K. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., o zaplatenie 6 373,57 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 8. apríla 2019, č. k. 8Csp/233/2018-70, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí časti žaloby a výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 8. apríla 2019, č. k. 8Csp/233/2018 - 70 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6 373,57 eura, úrok vo výške 592,66 eura, s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 6 373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplatenia, s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 592,66 eura od 14. 02. 2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.2. V časti o zaplatenie úroku 8,29 % ročne zo sumy 6 373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplatenia súd žalobu zamietol.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 30. 11. 2018 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 6373,57 eura, úrok 592,66 eura, obchodný úrok vo výške 8,29 % ročne z nezaplatenej istiny 6373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,05 % z nezaplatenej istiny 6373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 11. 11. 2015 jeho právny predchodca (Sberbank Slovensko a.s.) zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 626729, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 7 000 eur. Žalobca z dôvodu porušenia ustanovení o splácaní úveru vyhlásil dňa 13. 02. 2018 splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu celej dlžnej sumy vo výške 7 014,82 eura. Žalovaný zaplatil len sumu 1 273,62 eura, ktorá bola započítaná na úrok 591,19 eura, na istinu 626,43 eura, poisťné 56 eur, teda nezaplatená istina zostala 6 373,57 eura.

3. Vykonaným dokazovaním zistil, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavrel žalovaný s právnym predchodcom žalobcu dňa 11. 11. 2015. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 7 000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 100,63 eura v období 96 mesiacov, vždy k 20. dňu v mesiaci. V zmluve bola úroková sadzba dohodnutá fixná do splatnosti vo výške 8,29 % ročne, RPMN vo výške 8,61 %, priemerná RPMN vo výške 11,01 %, celkové náklady boli určené sumou 9 660,48 eura. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Predloženými výpismi z účtu a prehľadmi o transakciách na úverovom účte považoval súd preukázané realizované finančné operácie na úverovom účte žalovaného, ktorý na splátkach uhradil sumu 1 273,62 eura, ktorá bola započítaná na úrok, poisťné a istinu. Podľa prehľadu splácania, predloženého žalobcom, neuhradená istina je 6 373,57 eura. Žalovanému bolo oznámené predčasné splatenie úveru dňa 13. 02. 2018 v sume 7 014,82 eura. Po zosplatnení úveru žalovaný nezaplatil žiadnu úhradu.

4. Konštatoval, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Súd považoval za preukázané, že ku dňu 13. 02. 2018 bol úver pre porušenie povinností zo strany žalovanej zosplatnený. Žalovanú sumu vo výške 6 373,57 eura spolu s obchodným úrokom vo výške 592,66 eura a úrokov z omeškania 5,05 % zo sumy 6 373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplattenia - v tejto časti mal súd žalobu za plne dôvodnú a v tejto časti jej vyhovel.

5.1. V časti uplatneného nároku na zaplattenie obchodného úroku vo výške 8,29 % ročne z nezaplattenej istiny 6 373,57 eura od 14. 02. 2018 do zaplattenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Obchodný úrok bol súčasťou každej jednej splátky úveru, ktoré boli ku dňu 13. 02. 2018 predčasne zosplatnené, teda priznanie žalobcom uplatneného zmluvného úroku je duplicitným nárokom. Súd poukázal i na to, že žalobca má nárok na zmluvný - obchodný úrok len do času účinkov vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (ktorej zmysel spočíva v predčasnom zosplatnení záväzku dlžníka z dôvodu porušovania zmluvných povinností dlžníkom). Vzhľadom aj na účel zmluvného úroku, ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky, vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, stratil žalobca právo uplatňovať si zmluvné úroky aj naďalej. Podľa názoru súdu dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým treba považovať celý dlh za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. V tejto súvislosti súd poukázal i na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa zmluvné dojednanie, ktoré by zaväzovalo žalovaného k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. S poukazom na uvedené súd žalobu, v časti uplatneného zmluvného - obchodného úroku, ktorý žiadal žalobca, ako nedôvodnú zamietol. Poukázal aj na rozhodovaciu prax vyšších súdov (napr. KS NR rozsudok sp. zn. 6Co/142/2018, 9Co/165/2018, 5Co/68/2018, 5Co/86/2018).

5.2. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, § 488, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (OZ) s poukazom na články 6 ods. 1, 8 základných zásad CSP, § 150 ods. 1, 2, § 149, § 186 ods. 2, § 215 ods. 1 CSP.

6. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobca mal vo veci úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd obsadený súdnym úradníkom samostatným uznesením v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti (týkajúceho sa zmluvného úroku) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a žalovaného zaviazal zaplatiť náhradu trov konania.

8. Uviedol, že nárok na zaplattenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, konštatujúc, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných

prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.

9. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje.

10. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka.

11. Na podporu svojho názoru citoval časti odôvodnení rozhodnutí krajských súdov: napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29. 11. 2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07. 12. 2017, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30. 11. 2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017 z 19. 06. 2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017 z 29. 05. 2018, Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/36/2018-115 zo dňa 13. 09. 2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/346/2017 zo dňa 28. 09. 2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/4/2018-103 z 11. 12. 2018.

12. V závere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21. 08. 2014 a legislatívny návrh z roku 2013, neskôr prijatý ako zák. č. 106/2014 Z. z. v znení (§ 53 ods. 9) „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565,“ s tým, že navrhovaná zmena (v uvedenej časti) nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z. z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie, odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neobsahuje.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia sú postačujúce aj pre odvolací súd, správne tiež aplikoval právne predpisy, ako aj judikatúru a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby, uvedenými v jeho odôvodnení.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Na margo vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku odvolací súd iba dodáva, že zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu a je spojený s istinou úveru, od ktorej závisí aj samotný zmluvný úrok. Zmluvný úrok je vlastne odmena veriteľa za poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak teda veriteľ poskytne dlžníkovi úver, má nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru, ako aj právo na zmluvné úroky, ak sa tak s dlžníkom dohodli, a to v dohodnutej výške. Úrok z omeškania je však odlišným právnym inštitútom oproti úroku z úveru a je definovaný v ustanovení § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis“.

19. V preskúmvanej veci predmetom odvolania bol úrok z úveru vo výške 8,29 % ročne zo sumy 6 373,57 eura, čo vyplýva z vykonaného dokazovania prvoinštančného súdu, teda bolo potrebné posúdiť, či žalobca ako veriteľ, ktorý zosplatnil úver, má naďalej po zosplatnení nárok na zmluvné úroky.

20. Hoci v tomto prípade žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy a možno súhlasiť s názorom odvolateľa, že aj po odstúpení od zmluvy v zmysle § 506 ObZ má veriteľ ďalej nárok na úrok z omeškania tak ako konštatuje teoretické vymedzenie pohľadu na problematiku, podľa ktorého „Vzhľadom na špecifický účinok odstúpenia na trvanie záväzku dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (pozri komentár k § 505), nedochádza odstúpením od zmluvy ani k zániku nároku veriteľa na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1), ktorý je dlžník povinný platiť až do zaplatenia“ (Patakyová, M. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 4. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2013, 1398 s., a nižšie uvedené závery o osude úroku sú totožné aj pre prípad odstúpenia od spotrebiteľskej úverovej, resp. obdobnej zmluvy. Rozhodujúcim kritériom pre obdobnosť odstúpenia od zmluvy s účinkom zosplatnenia a predčasným zosplatnením je „strata“ povinnosti (dohodnutej možnosti) splácať úver splátkami.

21. Splatením úveru sa rozumie vrátenie úveru veriteľovi aj s úrokmi z úveru, ak boli dohodnuté medzi veriteľom a dlžníkom, pričom úroky z úveru treba chápať ako odplatu za poskytnutý úver. Zosplatnením úveru je však treba rozumieť určenie splatnosti celého dlhu, ktorého plnenie bolo dohodnuté v splátkach. Pri zosplatnení úveru s dohodnutými úrokmi z úveru teda dochádza k zrušeniu povinnosti splácať dlh v splátkach, v ktorých boli zakomponované úroky z úveru a veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie istiny úveru, vrátane úrokov z úveru, ktoré boli kapitalizované ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ má tak právo získať hneď späť požičanú peňažnú sumu a dlžník, v danom prípade spotrebiteľ, už nemá žiaden právny titul na to, aby mal naďalej veriteľom poskytnuté finančné prostriedky a veriteľ už nemá právo, aby si voči dlžníkovi uplatňoval nárok na úroky z úveru, ktoré by mu patrili, keby ich naďalej mal u seba dlžník, v danom prípade spotrebiteľ. Odvolací súd zastáva právny názor, že po zosplatnení úveru už veriteľ nemá nárok na úroky zo splátok úveru po zosplatnení, keďže od zosplatnenia úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

22. Ak teda spotrebiteľ už po zosplatnení úveru nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky z úveru, potom už ani nie je dôvod na to, aby dodávateľ (veriteľ) inkasoval úroky z úveru, ktoré by mu patrili len vtedy, ak by ich oprávnené mal a užíval ich dlžník (spotrebiteľ). V opačnom prípade by došlo k ústavne nekonformnému a nezákonnému stavu, kedy by sa de facto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku (zosplatnenie úveru) a veriteľ by mal právo na úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, avšak spotrebiteľ by nemal garantované žiadne práva, ktoré by mu vyplývali zo zmluvy pred takouto zmenou.

23. Jednorazovým zosplatnením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatnenia a ak sa potom (po zosplatnení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatnení.

24. Odvolací súd ďalej navyše poznamenáva, že ak by došlo (resp. pokiaľ ide) k dohode medzi dodávateľom (veriteľom) a spotrebiteľom (dlžníkom) o tom, že spotrebiteľ má popri úrokoch z omeškania platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky z úveru od zosplatnenia až do splatenia úveru, takáto dohoda by spôsobovala značnú nerovnováhu na škodu spotrebiteľa, ktorého postavenie by výrazne zhoršovala a tak by vyvolávala hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou spotrebiteľ nesporne je. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Na tomto výklade sa ustálila aj súdna prax, nič na tom nemení ani citované ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, o ktoré opiera svoje odvolanie žalobca, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Tento výklad považuje za ústavne akceptovateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri uznesenie IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012).

25. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

26. K tvrdeniam veriteľov, že žalobca má nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve v zmysle Obchodného zákonníka odvolací súd poznamenáva, že toto právo mu nebolo upreté, pokiaľ ide o dohodnuté úroky do zosplatnenia istiny, avšak iná je situácia, pokiaľ ide o nárok na úroky z úveru po zosplatnení úveru (odstúpení od zmluvy), na ktoré už nárok nemá, keďže úrok z úveru je cena peňažných prostriedkov, ktoré poskytovateľ úveru dáva do dispozície toho, kto úver prijíma na dohodnutú dobu, a teda ak dôjde k zosplatneniu úveru, dochádza tým aj k zmene v obsahu tohto záväzkového vzťahu ohľadne dohodnutej doby, a práve preto už nemôže veriteľ požadovať úroky z úveru po zosplatnení, ale má nárok len na úroky z úveru do zosplatnenia úveru, keďže na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy obchodného práva, v danom prípade Obchodného zákonníka.

27. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014 „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“

28. Odvolací súd pozná existenciu rozdielnej praxe súdov, pričom z pohľadu príklonu sa k vyššie uvedenému názoru poukazuje na obdobnú právnu argumentáciu vyslovenú v rozhodnutiach napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30. 06. 2015, alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 zo dňa 28. 07. 2015, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/181/2018 zo dňa 24. 07. 2019. Obdobne je tomu tak aj na samotnom Krajskom súde v Nitre, kde je časť senátov s názorom o možnosti kumulácie úrokov a úrokov z omeškania po predčasnej splatnosti (spotrebiteľského) úveru, ale aj senáty, ktoré sa obdobne, ako aj spor prejednávajúci senát 5Co, prikláňajú k nemožnosti takej kumulácie (pozn.: nejde ani tak o kumuláciu, ako o nemožnosť priznať úrok po zosplatnení a potom už len sankčné úroky z omeškania), napr. senát 9Co v rozhodnutí č. k. 9Co/57/2019-130 zo dňa 19. 02. 2020. Nejde však o názorové „pretláčanie“ sa (čoho je viac), ale o poukaz na existenciu dvoch relevantných názorových smerov, pričom odvolací súd sa priklonil k tomu, ktorý bol prezentovaný vyššie.

29. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP) odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

31. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).